

Wyrok z dnia 9 kwietnia 2001 r.

II KKN 482/98

Przewodniczący: SSN Józef Musioł

Sędziowie: SN Piotr Hofmański

SN Wiesław Kozielowicz (spr.)

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2001 r. sprawy R. C. skazanego z art. 210 § 2 KK w zb. z art. 212 § 1 KK w zw. z art. 10 § 2 KK69 z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 czerwca 1998 r.. sygn. II AKa (...) zmieniającego wyrok Sądu Wojewódzkiego w W. z dnia 2 marca 1998 r., sygn. XVIII K (...)

I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego R. C. przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

II. zarządza zwrot na rzecz oskarżonego R. C. kwoty 500 (pięćset) złotych wniesionej przez niego opłaty od kasacji

Uzasadnienie

Sąd Wojewódzki w W. wyrokiem z dnia 2 marca 1998 r. sygn. akt XVIII K (...) m.in. uznał A. S., T. S. i R. C. za winnych tego, że:

- w nocy z 19 na 20 grudnia 1995 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnim M. B. grożąc użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci noża poprzez przystawienie go do szyi taksówkarza J. J. oraz niszcząc mienie wartości 500 złotych stanowiące wyposażenie samochodu marki „Ford Sierra” nr rej. (...) zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 310 złotych na szkodę pokrzywdzonego tj. czynu

wyczerpującego dyspozycje art. 210 § 2 KK w zb. z art. 212 § 1 w zw. z art. 10 § 2 KK69 i za to na mocy tych przepisów, przyjmując za podstawę skazania art. 210 § 2 KK oraz art. 40 § 1 KK69, wymierzył im kary po pięć lat pozbawienia wolności i kary dodatkowe trzech lat pozbawienia praw publicznych.

W apelacji od tegoż wyroku obrońca oskarżonego R. C. zarzucając:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 210 § 2 i art. 212 § 1 KK69 wynikającą z nieprawidłowego zastosowania powołanych przepisów do stanu faktycznego niniejszej sprawy z uwagi na uznanie, że oskarżony R. C. działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi T. i A. S.,

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę art. 3 § 1 i 3 oraz art. 85 KPK69,

3)rażącą niewspółmierność wymierzonej kary wynikającą z niezastosowania przy orzekaniu art. 57 § 1 i § 2 KK oraz art. 73 § 1 KK69.

wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie tegoż wyroku, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub zmianę wyroku w zaskarżonej części przez zastosowanie art. 57 § 1 i § 2 KK oraz art. 73 § 1 KK69 (...).

Powyższy wyrok zaskarżył również obrońca oskarżonych Adama S. i Tomasza S. (...).

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 17 czerwca 1998 r. sygn. II AKa (...) zmienił zaskarżony wyrok co do oskarżonych A. S. i T. S., zaś utrzymał go w mocy odnośnie oskarżonego R. C. (...).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) kasację złożył obrońca skazanego R. C. Zarzucił w niej rażące naruszenie prawa procesowego, art. 3 § 1, 2 i 3 KPK, art. 4 § 1 KPK, art. 357 KPK69 przez to, że tenże Sąd utrzymał

w mocy część skazującą wyroku Sądu Wojewódzkiego na podstawie dowodów kwestionowanych w apelacji, których to zarzutów apelacyjnych Sąd Odwoławczy nie sprawdził. Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go orzeczenia Sądu Wojewódzkiego w W. poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie tychże wyroków i przekazanie sprawy R. C. Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (...).

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 28 października 1999 r. sygn. II KKN 482/98 wstrzymał wykonanie prawomocnego wyroku Sądu Wojewódzkiego w W. z dnia 2 marca 1998 r. sygn. XVIII K (...) w stosunku do skazanego R. C. (...).

Na rozprawie kasacyjnej w dniu 9 kwietnia 2001 r. Prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy R. C. Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania (...).

Sąd Najwyższy zważył co następuje;

Należało uwzględnić wniosek z kasacji i uchylić wyrok Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części, i zgodnie ze stanowiskiem oskarżyciela publicznego przekazać sprawę R. C. temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Trafnie zauważa skarżący w uzasadnieniu kasacji, iż rozstrzygając w niniejszej sprawie w części dotyczącej R. C. Sąd Apelacyjny nie przedstawił w uzasadnieniu swojego stanowiska co do wszystkich zarzutów i wniosków apelacji obrońcy tego oskarżonego (obraza art. 406 § 2 KPK⁶⁹). Nie odniósł się zwłaszcza do zarzutów dotyczących dokonanej przez Sąd I instancji, oceny dowodów, m.in. dowodu z zeznań świadka M. B. (por. str. 18 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji). W miejsce rozważenia zarzutu z apelacji co do prawidłowości oceny tego dowodu,

sam poczynił ustalenia, że właśnie zeznania tego świadka przeczą temu, iż oskarżony R. C. nie działał wspólnie i w porozumieniu z braćmi S. w czasie rozboju typu kwalifikowanego dokonany na pokrzywdzonym J. J. (por. str. 9-10 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Poza obszarem głębszych rozważań Sądu Apelacyjnego w kontekście oceny zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego R. C., pozostały też treści wyjaśnień oskarżonych T. S. i A. S.

Zwrócić uwagę należy, że w orzecznictwie obowiązuje pogląd, iż każdy ze współsprawców odpowiada w granicach swego zamiaru, i nie może ponosić odpowiedzialności za eksces innego współsprawcy, a więc za takie jego zachowanie i skutek, które nie były objętego jego zamiarem i których nie mógł przewidzieć (por. OSNKW 1985, z. 11-12, poz. 91). Właśnie na kwestie dotyczące dokładnego ustalenia roli oskarżonego R. C. w przedmiotowym rozboju, a co za tym idzie i zakresie jego karnej odpowiedzialności, zwracano uwagę w apelacji obrońcy tego oskarżonego (...). Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd Apelacyjny nie poświęcił temu należytej uwagi.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.